

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság
Bf.I.33/2020/9.

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2020. szeptember 15. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

végzést:

A folytatólagosan az adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt terhelt ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2020. február 27. napján kelt B.105/2019/39. számú **ítéletét helybenhagyja.**

Indokolás

[1] A Győri Törvényszék a B.105/2019/39. szám alatti ítéletében vádlottat bűnösnek mondta ki az 1978. évi IV. törvény 276. §-a szerint minősülő 2 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirathamisítás vétségében, ezért megrovásban részesítette. A vádlottat az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (3) bekezdése szerint minősülő 1 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette és 1 rb. a 1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (2) bekezdés szerint minősülő folytatólagosan elkövetett adócsalás büntette miatt emelt vád alól felmentette. Az eljárás során felmerült bűnügyi költségből vádlottat kötelezte 256.921 Ft megfizetésére, míg a fennmaradó 379.290,- Ft bűnügyi költségről megállapította, hogy az állam viseli.

[2] Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére a 2 rb. adócsalás büntette miatt emelt vád alóli felmentése miatt, bűnösségének e bűncselekményekben való megállapítása és végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés kiszabása érdekében, továbbá a vádlottat terhelő bűnügyi költség téves megállapítása miatt jelentett be fellebbezést.

[3] Jogorvoslattal élt az elsőfokú ítélettel szemben a vádlott és védője is a 2 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében való felmentés érdekében és vitatta a bűnügyi költség vonatkozásában hozott rendelkezést is.

[4] A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy a felülbírálat a Be. 590 § (1) és (2) bekezdése szerint teljeskörű. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást az eljárási szabályok maradéktalan betartásával folytatta le, a megállapított tényállás azonban a Be. 592. § (2) bekezdés b) pontja alapján részben megalapozatlan, hiányos és téves ténybeli következtetéseket is tartalmaz. Az elsőfokú ítélet [11] bekezdéséből – mivel ezen részek az indoklásra tartoznak-mellőzni indítványozta azt a megállapítást, hogy a büntetőeljárás során kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást, hogy a bevallás benyújtásakor a bejövő számlák ne álltak volna a Kft. rendelkezésére, a bevallások nem valós számlák alapján készültek volna és az sem, hogy vádlott az Kftl. képviseletében benyújtott bevallásaiban a ténylegesnél nagyobb összegű költségeket szerepeltetett és annak alapján a valóságosnál kisebb összegű fizetendő áfát tüntetett fel és fizetett meg. Az eljárás során nem nyert bizonyítást, hogy vádlott az Kftl működtetése során az adóbevételt áfa adónemben 879.000,- Ft-tal csökkentette volna.

[5] Mellőzendőnek tartotta a [14] bekezdéséből is azon ténymegállapításokat, melyek szerint a büntetőeljárás során kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást, hogy a bevallás benyújtásakor a bejövő számlák ne álltak volna a Kft. rendelkezésére, a bevallások nem valós számlák alapján készültek volna el és az sem, hogy vádlott az Kft2. képviselőjében benyújtott bevallásaiban a ténylegesnél nagyobb összegű költségeket szerepeltetett és annak alapján a valóságosnál kisebb összegű fizetendő áfát tüntetett fel és fizetett meg. Az eljárás során nem nyert bizonyítást, hogy vádlott az Kft1 működtetése során az adóbevételt áfa adónemben 13.050.000,- Ft-tal csökkentette volna.

[6] Kiegészíteni indítványozta mindemellett a tényállást a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az Kft3 bankszámla adatai alapján azzal, hogy a Kft. megrendelői 2010. évben 62,8 millió, 2011. év januárjától áprilisig terjedő időszakban pedig 65,8 millió forintot átutalás útján fizettek meg. A számláról 2010. évben 4.850.000,- Ft, 2011. évben pedig 1.250.000,- Ft készpénzfelvétel történt.

[7] Az így kiegészített tényállásból és az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékokkal alátámasztott tényekből álláspontja szerint az a helyes következtetés vonható le, hogy a terhelt nem rendelkezett szabad pénzeszközökkel további szakértő által nem vizsgált számlák kiegyenlítésére. Ezt a következtetést a fellebbviteli főügyészség az átiratban az áfabevallások és a bankszámlaforgalmi adatok összevetésével támasztotta alá rámutatva, hogy a két cég bankszámláján történt pénzmozgások nem feleltethetők meg az Áfa bevallásokban megjelölt összegeknek megfelelő kifizetésekkel, a bankszámláról felvett összegekből nyilvánvalóan nem lehetett finanszírozni a költségeket. Nincs adat arra, hogy a társaság számottevő tartozást halmozott volna fel és arra sem, hogy az éves bevételének csaknem felét kitevő leplezett jövedelemmel rendelkezett volna.

[8] Hivatkozott arra, hogy a fellebbviteli főügyészség nem vitatja azon ítéleti ténymegállapítást, miszerint a vádlott mindkét cég esetében az üzletész átruházását követően a rendelkezésére álló könyvelési iratokat adta át az új ügyvezetők részére. Az ügyben kihallgatott tanúk vallomása és az okirati bizonyítékok alapján, melyeket a törvényszék elfogadott az következik, hogy a két kft. könyvelési adatai teljesek voltak, azok a terhelthez teljeskörűen visszakerültek. Mint fontos bizonyítékra, hivatkozott a vádlott adóvizsgálat során tett tanúvallomására is, melyet összezsengőnek látott a könyvszakértői megállapításokkal is. Álláspontja szerint ezek a bizonyítékok azonban szemben állnak azzal, hogy a vádlotti cégek milyen összegű, számlával nem igazolt költségeket számoltak el a bevallásaik során. Ezt az ellentmondást a törvényszék nem észlelte, így az ítélet a Be.592.§ /2/ bekezdés b/ pontja szerint felderítetlen.

[9] A rendelkezésre álló és az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékok tartalmára figyelemmel helyes ténybeli következtetéssel a tényállást a Be. 593.§ /1/ bekezdés c/ pontja alapján helyesbítendőnek tartotta akként, hogy a két cég vonatkozásában csak azok a költség számlák keletkeztek, amelyeket a nyomozóhatóság, illetve az adóvizsgálat során az adóhatóság lefoglalt, továbbá amely a szakértő részére a szakvélemény előterjesztésekor rendelkezésre állt, a fel nem lelt költség számlák a valóságban nem is léteztek. Ezek kiegyenlítésére a terhelt társaságai részéről soha nem került sor, arra lehetőségük sem volt. Ezen tényekből további helyes ténybeli következtetés alapján megállapítható, hogy a vádlott az Kft4. vonatkozásában az adóbevételt ÁFA adónemben 910.000 Ft-tal, míg az Kft5. vonatkozásában 13.050.000 Ft-tal csökkentette. Ez a megállapítás teljes mértékig megfelleltethető a 2020. február 24. napján módosított vádirati tényállásnak.

[10] Az enyhébb büntetési tételkeret folytán az 1978. évi IV. törvényt alkalmazva, az így kiegészített tényállásból megállapítható, hogy a terhelt magatartásával megvalósította az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdése szerint minősülő folytatólagosan elkövetett adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntetendő és

az 1978. évi IV. törvény 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdése szerint minősülő folytatólagosan elkövetett adóbevétel nagyobb mértékben csökkentő adócsalás büntettének törvényi tényállási elemeit. A büntetés kiszabásával kapcsolatosan utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket helyesen ismerte fel, azonban a megváltoztatandó minősítés folytán a vádlottal szemben végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés büntetés és a cég ügyvezetői tisztségétől való foglalkozástól eltiltás kiszabására tett indítványt. A vádlott bűnösségének az adócsalás büntetében történő megállapításából adódóan jelezte a fellebbviteli főügyészség a vádlott által viselendő büntető költség korrekciójának szükségességét is, amelyre álláspontja szerint az alapügy befejezését követően egyszerűsített felülvizsgálati eljárás keretében, vagy a B.58/2014. és a B.276/2014. számú büntetőügyek költségjegyzékének beszerzését követően kerülhet sor. Végül indítványozta, hogy az ítéltábla a felmentő rendelkezés mellőzésével a vádlottat mondja ki bűnösnek a vád szerinti minősítés mellett 2 rb folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében is, ezért halmozati büntetésül végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre, pénzbüntetésre és gazdasági szerv vezető tisztségének betöltésétől való eltiltásra ítélje, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[11] vádlott védője a fellebbezést írásban is indokolta, illetve tett észrevételeket a fellebbviteli főügyészi átiratban foglaltakra. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezése helytálló és megalapozott, ugyanakkor a magánokirat-hamisítás vétsége vonatkozásában megalapozatlan, mert a védelem álláspontja szerint nem tett eleget e körben indokolási kötelezettségének. Bemutatva és végig elemezve a beszerzett bizonyítékokat ez utóbbi bűncselekmény kapcsán hivatkozott arra, hogy a bíróság ítélete nem tartalmaz indokolást arra nézve, hogy milyen bizonyítékok támasztják alá azt, hogy a vádlott szándékosan nem bocsátotta rendelkezésre teljeskörűen a könyvelő részére a bevételi számlákat és hogy a bevallások nem valós bevételi adatokkal készültek. A védelem álláspontja az, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján nem zárható ki a vádlott gondatlan mulasztása, vagy a könyvelő részéről adminisztrációs, rögzítési vagy egyéb hiba megtörténte, ahogy az adócsalás esetében, úgy a magánokirat-hamisítás vonatkozásában sem vonhatók le a vádlott tudattartalmára, szándékára, célzatosságára vonatkozóan egyértelmű következtetések. A gondatlan elkövetés mellett szól a védelem álláspontja szerint az a körülmény is, hogy a fizetett adó mértékéhez képest a bevallani elmulasztott bevétel adóvonzata elenyésző.

[12] Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletének felmentő rendelkezéseit hagyja helyben, míg a magánokirat-hamisítás tekintetében változtassa meg és a vádlottat-e bűncselekmények vádja alól is mentse fel.

[13] A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat fenntartotta, annak általa lényegesnek ítélt elemeit kiemelve utalt arra, hogy az ügy megítélése szempontjából a bíróságnak két meghatározó kérdésre kell választ adnia, mégpedig, hogy a vádlott cégeinek teljes iratanyaga került-e lefoglalásra, a rendelkezésre álló számlákon kívül további költség számlák léteztek-e. Kiindulva a bizonyítéki körből rámutatott, hogy azt túlnyomó részt a személyi bizonyítékok, kisebb részben a okirati bizonyítékok és a szakértői anyag képezte. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a személyi bizonyítékokat részben nem kellő alaposággal vizsgálta, másrészt tanúl vallomásának értékelése, az arról való számot adás el is maradt az ítéletben. Ehhez képest a törvényszék e bizonyítéki kört elemezve arra a következtetésre jutott, hogy azok nem cáfolták a vádlotti védekezést, holott a fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a könyvelést végző tanú2, tanú1, tanú3, tanú4-n tanúk vallomásából nem olvasható ki, hogy az ügyvezető-váltások során a vádlott által átadott iratanyagból bármi is eltűnt volna, következésképp, az a könyvelési anyag került lefoglalásra, amelyet a vádlott átadott, vagyis az ÁFA bevallásokban levonásba helyezett költség számlák nem léteztek. Ugyancsak a vádlotti védekezést cáfolták - és egyben

megkérdőjelezték a könyvelést végző tanúk vallomását is - az Kft6 bankszámla kivonatát, annak kiértékelését és Áfa bevallását tartalmazó CD lemezek adatai is. Ugyanis ezeket egymás mellé helyezve, ütköztetve alapjaiban látszik megdőlni a vádlotti védekezés és állapítható meg a tényállás a fellebbviteli főügyészség indítványa szerint, melyből egyértelmű következtetés vonható a vádlott bűnösségére az adócsalási bűncselekmények vonatkozásában is.

[14] vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolását a másodfokú nyilvános ülésen ugyancsak fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy az ügy megítélése szempontjából elengedhetetlen kérdésként vetődik fel a védelem részéről is, hogy léteztek-e költség számlák és előkerült-e valamennyi bizonylat a lefoglalás során. Ezekre a kérdésekre azonban a vádhatóságnak kell szilárd választ adnia, ennek hiánya a vádlott terhére nem értékelhető. A fellebbviteli főügyészség álláspontjával szemben a védő helytállónak ítélte a bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét az adócsalás körében, megalapozottnak találta azt a bírói következtetést, hogy a tanúvallomások, főként a könyvelő vallomása és a magánszakértő, majd az azt nem vitató könyvszakértő véleménye alapján az iratanyag hiányossága egyértelműen kimutatható. Ezzel kapcsolatosan a védő hivatkozott arra is, hogy a vádlottat a cégek eladását követően iratmegőrzési kötelezettség nem terhelte, a lehallgatási anyagból arra vonható következtetés, hogy az iratok egy része a cégek eladását követően tűnt el, ennek ellentmondó bizonyíték nem merült fel az ügyben. Ugyancsak a fellebbviteli főügyészség hivatkozására reagálva utalt a védő arra is, hogy a vád által sem vitatott könyvszakértői megállapítás szerint a cégek készpénzforgalmáról nem állnak rendelkezésre információk, - amely tényt ugyancsak nem lehet a vádlott terhére értékelni- ennek hiányában pedig nincs alap a könyvelést végző tanú2 tanúvallomásának megkérdőjelezésére. A tanú vallomásával szemben nincs olyan bizonyíték, amely azt igazolná, hogy nem léteztek költség számlák. A védő emellett hivatkozott arra is, hogy az adóhatóság az Kft7-nél Áfa adónemben a bizonylati fegyelemre is kiterjedő adóellenőrzési eljárást folytatott. Ennek során a hatóság semmilyen hibát, hiányosságot nem tárt fel. Ezek a tények mind annak a megállapításnak a levonására engednek következtetni, hogy a cégek teljes iratanyaga nem került lefoglalásra, így helytálló a törvényszék felmentő rendelkezése az adócsalás vonatkozásában. A magánokirat-hamisítás esetében ugyanakkor a védelem álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, a fenti levezetésből is adódóan ugyancsak az lenne a helyes megállapítás, hogy nem nyert bizonyítást, miszerint a vádlott tudata átfogta, hogy az adóbevallások nem mindenben felelnek meg a valóságnak. Tekintve, hogy a magánokirat-hamisítás vétsége csak szándékosan követhető el, így e bűncselekmény vonatkozásában is a vádlott felmentésének van helye.

[15] A fellebbviteli főügyészség viszonzásában annak az álláspontjának adott hangot, hogy tényként állapítható meg a költség számlák hiánya, a vádlotti védekezés részét képezi, hogy léteztek ezek a bizonylatok, így neki kell ennek tényét is bizonyítania.

[16] A védő viszonzásában ezzel ellentétes meggyőződését hangoztatva hivatkozott arra, hogy a vád feladata, hogy a költség számlák hiányának okát bizonyítsa.

[17] vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez és hivatkozva arra, hogy ártatlannak érzi magát ő is teljeskörű felmentését kérte az ítéltáblától.

[18] A fellebbezésekre tekintettel az ítéltábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 590.§ /1/ és /2/ bekezdése értelmében teljeskörűen bírálta felül függetlenül attól, hogy ki és milyen okból fellebbezett. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék az eljárása során abszolút eljárási szabálysértést nem követett el, olyan, - az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására és a cselekmény minősítésére, illetve a büntetés kiszabására kiható, a vádemelést követően a bizonyítás törvényességére, az eljárásban résztvevők jogainak gyakorlását sértő vagy korlátozó - eljárási szabálysértést sem észlelt,

amely az ítélet másodfokú érdemi felülbírálatának akadályát képezhette volna. Az elsőfokú bíróság eljárásán túl az ítéltábla vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit is.

[19] A rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan a Komárom-Esztergom Megyei Főügyészség Kf.1386/2011/437.szám alatti vádiratában 29 terhelt vonatkozásában emelt vádat adócsalás büntette és más bűncselekmény miatt. A vádirat 2014. február 5. napján érkezett a Tatabányai Törvényszékhez. Az ügy 2014. július 17. napján került iktatásra - kijelölés folytán - a Győri Törvényszéken, mely a bíró személyében történt változást követően 2019. május 3. napján hozott B.276/2014/336.szám alatti végzésével XV.r., XVI.r. és XVII.r. vádlottak vonatkozásában a büntetőügyet lekülönítette, a többi vádlottra nézve az eljárást felfüggesztette, majd a fenti szám alatt terhelt vonatkozásában,- megszakítva a bírói szakban észlelhető -a terhelt terhére nem róható - késlekedést, immár időszerűen – folytatta le az eljárást. A per előzményére, a bírósági szakban bekövetkezett, nehezen magyarázható időmúlásra az ítéltábla azért tartotta szükségesnek már a másodfokú határozat ezen részében rámutatni, mert mindez nem csak a büntetés kiszabásakor értékelendő tényező, hanem komoly kihatással van a bizonyításra is, amely alapja valamennyi büntetőjogi főkérdésben hozandó rendelkezésnek. A megismételt tárgyalás idején a törvényszéknek már a 2017. évi XC. tv-t /új Be./ kellett alkalmaznia, így immár ülnökök nélkül egyesbíróként eljárva a Be.518.§/3/ bekezdése szerint, a tárgyalás korábbi anyaga lényegének ismertetése során folyamatos összevetést kellett végeznie a korábbi Be. előírásaival is. Az ugyanezen törvényhely /4/ bekezdésében írtaknak megfelelően, a jegyzőkönyv tanúsága szerint megtörtént az eljárás részvevőinek figyelmeztetése, lehetőséget biztosított úgy a vád, mint a védelem számára az ismertetésre tett észrevételek, indítványok megtételére, előterjesztésre. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság eljárásában nem észlelt olyan hibát, hiányosságot, mulasztást, amely az érdemi felülbírálatnak akadályát képezhette volna, vagy amely miatt bármely bizonyítékot ki kellett volna rekeszteni a bizonyítéki körből. Ekként a teljes bizonyítási anyag részét képezhette az ügy érdemi felülbírálatának.

[20] Az ítélet megalapozottságát vizsgálva az ítéltábla a fellebbviteli főügyészség álláspontját, mely szerint az ítélet megalapozatlan, felderítetlen, melyet helyes ténybeli következtetéssel és az iratok tartalma alapján ki lehet küszöbölni nem tudta osztani, ugyanakkor nem értett egyet a védelmi érveléssel sem.

[21] A rendelkezésre álló iratokat megvizsgálva az ítéltábla nem talált olyan hibát, hiányosságot, amely az elsőfokú bíróság bizonyítási eljárásával kapcsolatban kritikaként megfogalmazódott. Terhelt védője még a tanácsváltás előtt, 2016. szeptemberében magán könyvszakértői véleményt csatolt be a bírósághoz, melynek alapját képezte az az új körülmény is, hogy olyan az Kft3 felé kibocsátott hiteles számlák kerültek elő, melyeket korábban a hatóság nem foglalt le, azok a nyomozás során kirendelt könyvszakértő előtt nem voltak ismertek, így a szakvélemény készítésekor azokkal nem is számolhatott. A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság e körben is bizonyítást folytatott, ügyelve arra, hogy ne vegye át a vád feladatait, ne lépjen túl saját szerepkörén. Elmondható, hogy a törvényszék a bizonyítás során minden menet közben felmerült kérdésre nyitott volt, a fenti korlátok közt megtett mindent az ügy elbírálása szempontjából lényeges körülmények tisztázása érdekében. A bizonyítás egyoldalúságára, irányítottságára utaló jelek az anyagban nem fedezhetők fel. Az elsőfokú bíróság az ügy megítélése szempontjából elengedhetetlen jogszabályi háttérrel teljeskörűen, szakszerűen kezelte, a bizonyítás kitért a vádlotti cégek fő tevékenységére, nyilvántartási rendszerére, vizsgálta a cégvezető jogosítványait, az ügyvezetési pozíciójából rá háruló jogszabály által, főként a Számviteli törvényben szigorúan előírt kötelezettségeit, a felelősségi alakzatot. Az adócsalási büntetőügyek jellemzően az adott

cégnél végzett adóhatósági ellenőrzések megállapításain alapuló feljelentések alapján indulnak. A bizonyítási anyag részét képezi ekként a NAV adóellenőrzési iratanyaga is. Az elsőfokú bíróság vizsgálta azt is, hogy az ennek során feltárt adatok, megállapítások, annak eredménye mennyiben használhatók fel jogszerűen a bizonyítás keretében. Ehhez egyfajta segítséget nyújtottak számára az adóvizsgálatot végző adóellenőröknek, az adóhatósági határozat készítőjének tanúvallomásából megállapítható, az írásos anyagból nem kiolvasható további adatok, információk is. Ahogy arra az ítéltábla már fentebb is utalt a bizonyítási anyag meghatározó elemét a könyvszakértői vélemény képezte. Jelzi ezt az is, hogy a bizonyítás előrehaladtával az újabban előkerült adatokra - magán könyvszakértői vélemény, utólag beszerzett adóeljárési anyagok megállapításai- építve a szakértő többször kiegészítette véleményét, illetve meghallgatásai során is számos további ügyészi, védelmi felvetésre reagált, mely megállapításait, az eljárás résztvevői nem kifogásolták. Erre vezethető vissza, hogy vádlott vonatkozásában vádmódosításokra is sor került. Az ügy megítélése szempontjából a legmeghatározóbb könyvszakértői következtetés, hogy a cégeknél a költségoldalon kimutatott különbség a költség számlák hiányából fakadt. Az elsőfokú bíróság ennek okára is kereste a választ, kihallgatva a könyvelést végző tanú5-t, tanú2-t, az új cégvezetőket, tanú6-t, tanú3-t, tanú4-t, rendelkezésre állt tanú1 nyilatkozata is. Nyilvánvaló, hogy ezekről a személyekről- akik a felfüggesztésre került ún. „nagy ügyben” is érintettek, nem mondható el, hogy kívülálló, érdekmentes személyek. Nem vitathatóan ezért ezeket a vallomásokat különös gonddal kell vizsgálni arra is tekintettel, hogy mint tanúkra vonatkozott rájuk az önvád tilalma is. Ezt a személyi bizonyítéki kört tekintve alapos vizsgálatot követően az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a védelem hivatkozásait, a védekezés pillérjét nem cáfolták, egyetlen olyan annak ellentmondó előadás, nyilatkozat sem érhető tetten, amely a vádirati tényállás irányába hatna. A tanúk közül tanú1 mondható leginkább érdektelennek, ő lehetett abban a helyzetben, hogy az adott tényeket a valóságnak megfelelően adja elő, ebből a nyilatkozatból azonban- tekintve, hogy a cégeladás folyamatában közte és a vádlott közt nem állt fenn közvetlen kapcsolat- nem vonható semmilyen következtetés, amely a vádlott büntetőjogi felelősségét érintené, nem mondható ki egyértelműn, hogy a vádlotti védekezést cáfoló bizonyítékról van szó. Az elsőfokú bíróság indokolásában bár nem hangsúlyosan, de a szükséges mértékben számot adott arról is, hogy miért nem volt abban a helyzetben, hogy a fentebb írt tanúvallomások hitelességét megkérdőjelezze. A rendelkezésre álló adatok alapján úgy a könyvszakértő, mint a magánszakértő is megállapított a két cég vonatkozásában hiányosságokat, hibákat a könyvelési, könyvvezetési tevékenységet illetően, azonban ők sem tudták kizárni annak lehetőségét, hogy a hiányzó, inkriminált költség számlák léteztek, az egyes Áfa adónemben történt bevallások nem azok alapján, azoknak megfelelően készültek. Az a levezetés, amelyet a fellebbviteli főügyészség elvégzett, az ítéltábla által sem vitatottan nem minden alap nélküli, de bizonyos, a büntetőjogi felelősség szempontjából fontos tényezőket illetően ugyancsak hiányos. A büntetőjogi felelősségre azonban csak az ehhez szükséges adatok összességéből vonható következtetés, mondható ki ítéleti bizonyossággal, hogy a vádlott a cégei által fizetendő Áfa-t nem létező terhelésekkel próbálta meg csökkenteni. A fellebbviteli főügyészség által hivatkozott tényezők, - a cégek bankszámla kivonatainak adatai, az abból kiolvasható pénzmozgás, a piaci helyzet adottságai- a többi feltárt releváns adattal együtt sem érik el azt a törvényi szabályozás által megkívánt szükséges mennyiséget, amelyből tovább lehetne építkezni, tényről-tényre való következtetéssel egyértelmű megállapítás lenne tehető a vádlott büntetőjogi felelősségére. Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelése iratszerű, mérlegelő tevékenysége törvényes. Annak érdekében, hogy a fellebbviteli főügyészség általi levezetéssel a tényállásnak az általa indítványozott módon történő kiegészítésére, illetve a kifogásolt megállapítások mellőzésére sor kerülhessen az elsőfokú bíróság által elvégzett mérlegelést kellene a felülbírálat során egyébként tilalmazott

módon felülértékelni. Ennek hiányában, az adott tényállás mellett nem hozható megalapozottan más döntés, mint a terhelt bizonyítékok hiányában történő felmentése – a Btk. 2.§-ának egyébként helyes alkalmazásával- az 1978.évi IV.tv.310.§ /1/ és /3/ bekezdése és a 310.§ /1/ és /2/ bekezdése szerint minősülő 2 rb folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettének vádja alól.

[22] A védelem indítványa a fellebbviteli főügyészszéssel ellentétes céllal, de lényegében ugyancsak az elsőfokú bíróságtól eltérő bizonyítékértékelésre épült, amikor a magánokirat-hamisítás vétsége vonatkozásában is kérte a vádlott felmentését. Az ítéleti tényállás jelen ügyben két teljesen elkülönülő részre osztható, a közbizalom elleni bűncselekmény nem egyenes vonzata az adócsalási bűncselekménynek. Ez utóbbi esetében a büntetőjogi felelősség szempontjából a bejövő költség számlák megléte vagy meg nem léte bírt döntő jelentőséggel. A magánokirat-hamisítás jelen ügyben nem ezen számlákhoz, illetve azoknak az adóbevallásban történő szerepeltetésén vagy nem szerepeltetésén, hanem a bejövő számlákhoz kapcsolódik. A NAV által a vevői oldalon jelentkező cégek keresztellenőrzése során olyan számlák kerültek lefoglalásra, melyekről megállapítást nyert, hogy azokat a vádlott a két cég adóbevallásaiban nem szerepeltette, ezáltal kevesebb bevételről adott számot. Ezt az ítéleti megállapítást a védelem sem vitatta, csupán a vádlott tudattartalmára, gondatlanságára hivatkozott a felmentést célzó fellebbezés indokaként. A vádlott és a védő az adócsalás vonatkozásában helytállónak ítélte az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok értékelése, mérlegelése során levont azon következtetését, hogy a könyvelést végző tanúk, tanú5 és tanú2 vallomása nem tekinthető hiteltelennek, vallomásuk a tényállás alapját képezheti. Ha pedig így van, akkor a vallomásuk irányadó tekintetben is, hogy a vádlott utasításait követve az általa részükre átadott valamennyi bizonylatot lekönyvelték, a bevallásokban a valóságnak megfelelően szerepeltették. Ilyen körülmények közt a védelemnek nehéz könyvelői mulasztásra, részükről történő adminisztrációs vagy egyéb hibára hivatkozni ezen bizonyítékok felülértékelése nélkül annál is inkább, mert az adott jogszabályi háttérrel tekintve a cég ügyvezetőjének felelősségi konstrukciója számára előírt rendkívül szigorú kötelezettségekre épül. Mindezekből következően az ítéltábla nem tudta osztani az ezzel kapcsolatos védelmi érvelést sem, másodfokon sem kerülhetett sor ezért a vádlott felmentésére a 2 rb magánokirat- hamisítás vétsége miatt emelt vád alól. E bűncselekmény kapcsán az ítéltábla az ehhez fűzött jogi indokolást annyiban pontosítja, hogy a magánokirat felhasználása ahhoz a jogviszonyhoz kötődik, amelynek keretében a jog vagy kötelezettség létezésének megváltozásának, megszűnésének a bizonyítása történik. A felhasználás az adott jogviszony másik résztvevőjének - és nem, ahogy az elsőfokú bíróság rögzítette bármely más személy- viszonylatában értelmezendő, csak ezen jogviszonnyal érintett személy vonatkozásában lehet az okirat felhasználásáról büntetőjogi értelemben beszélni.

[23] Az elsőfokú bíróság a joghátrány meghatározásakor valamennyi, a vádlott javára és terhére szóló büntetékiszabási tényezőt feltárta. Az 1978. évi IV. tv/ régi Btk. 276.§-a a magánokirat-hamisítás vétségét 1 évig terjedő szabadságvesztéssel rendelte büntetni. Ehhez képest a régi Btk. 33.§ /1/ bekezdés b/ pontja szerint a cselekmény elévülési ideje 3 év volt. Helytállón hivatkozott ekként a törvényszék arra, hogy az időmúlás az elévülési időt többszörösen meghaladja, így erre a körülményre, valamint a cselekmény tárgyi súlyára és az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekre figyelemmel a vádlott terhére rótt cselekmény jelenleg már olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, amely nem indokolja a törvény által alkalmazható legenyhébb büntetés kiszabását sem. A joghátránnyal elérni kívánt cél a megrovás intézkedéssel is elérhető. Tekintve, hogy sem az ügyész sem a védelmi fellebbezésnek az ítéltábla nem adott helyt, nem kerülhetett sor a bűnügyi költség vonatkozásában a fellebbviteli főügyészszéssel, illetve a védelem indítványának megfelelő rendelkezés meghozatalára. Az elsőfokú bíróság e döntéséhez is átlátható, lekövethető

indokolást fűzött, kizárólag azoknak a költségeknek a megfizetésére kötelezte vádlottat, amely a személyét érintően, a terhére megállapított bűncselekménnyel összefüggésben merült fel. A bűnügyi költség összegének számításában sem talált az ítéltábla olyan elemet, amely miatt az másodfokon korrekcióra szorulna.

[24] Mindezekre tekintettel az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 605.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Győr, 2020. szeptember 15.

Dr. Kovács Tamás sk.	Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.	Szalaiiné dr. Joánovits Krisztina sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

Z á r a d é k:

Ezzel a végzéssel a Győri Törvényszék 2020. február 27. napján kelt B.105/2019/39. szám alatti ítélete a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2020. szeptember 15.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke